

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.223 van 16 oktober 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 juni 2008 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam toe op Belgisch grondgebied op 20 april 2004 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 15 juli 2004 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Na dringend beroep nam de Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 4 november 2004 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Op 13 juni 2006 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de minister nam op 16 juni 2006 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van de in punt 1.4. vermelde aanvraag.

1.6. Op 27 november 2006 diende verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de minister nam op 29 november 2006 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van de in punt 1.6. vermelde aanvraag.

1.8. Op 10 april 2007 leverde de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.9. Op 4 juni 2008 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in.

1.10. Op 18 juni 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing van weigering tot inoverwegingname van de in punt 1.9. vermelde aanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan dezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

1.11. Tegelijk met de in punt 1.10. vermelde beslissing, leverde de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd hiervan eveneens op 18 juni 2008 in kennis gesteld.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker stelt in fine van zijn verzoekschrift bij wijze van enig middel dat door de bestreden beslissing worden geschonden, *“de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het artikel 7 van de wet van 15 december 1980, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids-verplichting, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel”*.

2.2. In een eerste onderdeel van zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker vertoogt als volgt:

“(…) Verzoeker heeft aan de Minister een copie van zijn geboorteakte (fax) voorgelegd Dit stuk wordt in het kader van de asielaanvraag door de Minister niet verder onderzocht.

De Minister merkt op dat een fax van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

De Minister volstaat er mee de nieuwe elementen dewelke verzoeker bijbrengt af te wijzen om reden het om een fax gaat. De authenticiteit van een fax zou niet kunnen nagegaan worden.

In een procedure ten gronde kan de authenticiteit van de fax wel degelijk nagegaan worden en kunnen eventueel de originelen, dewelke nagestuurd kunnen worden, onderzocht worden.

Deze stukken zijn wel degelijk nieuwe elementen.

Verzoeker heeft bij een eerste asielaanvraag dit stuk niet kunnen bijbrengen omdat hij toen geen contact had in zijn land van herkomst.

Thans is het er in geslaagd contact te krijgen in zijn land van herkomst. Verzoeker laat trouwens gelden dat hij zich op 02.06.08, 09.06.08, op 16.06.08 en op 18.06.08 op Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangeboden. Het is op uitdrukkelijk verzoek van DVZ dat verzoeker een identiteitsbewijs heeft bijgebracht.

Toen verzoeker uiteindelijk op 18.06.2008 een fax van een geboorteakte kon voorleggen, heeft de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten genomen met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Indien de gemachtigde van de Minister problemen had met een fax had hij of zij aan verzoeker kunnen vragen om de originele geboorteakte te laten opsturen, hetgeen geen probleem kon zijn.

Verzoeker had eventueel ook andere identiteitsdocumenten kunnen laten overkomen. De Minister had gerust enkele dagen kunnen wachten(...).”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel betreft het geval van een vreemdeling die meerdere asielaanvragen indient en bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

2.6. Blijkens het administratief dossier legde verzoeker ter gelegenheid van zijn vierde asielaanvraag van 4 juni 2008 als nieuw gegeven een fax voor van een geboorteakte. Uit het gehoorverslag van 9 juni 2008 blijkt dat betrokkene hierbij volgende verklaringen heeft afgelegd:

“(…)

Om welke reden toont u dit document ?

Als correctie van mijn identiteit. Mijn identiteitsgegevens werden eerder nog niet gecorrigeerd.

Andere elementen voor uw 4^e asielaanvraag ?

Neen.

Andere contacten met Pakistan ?

Ja, met mijn jongere broer per telefoon en met mijn ouders per telefoon.

Nog iets toe te voegen ?

Ik kan niet terugkeren naar mijn land door de problemen in Pakistan.

Hier was een vriend in België, maar nu niet meer omdat zijn familie hier kwam en hij kan me niet meer helpen. Ik ben sinds 4 jaren hier in België en ik kan niet terugkeren naar mijn land omdat er problemen zijn. Ik vraag de Belgische autoriteiten om hier te mogen blijven op basis van principe van mensenrechten. Er zijn geen mensenrechten in mijn land.

(...)

2.7. De bestreden beslissing antwoordt hierop door te stellen dat "Overwegende dat de betrokkene een fax van een geboorteakte naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een fax van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat de betrokkene dit document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Pakistan omwille van de problemen die hij daar had waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene zijn motieven om Pakistan te verlaten reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat deze negatief werd afgesloten door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

2.8. Met zijn betoog omtrent het mogelijke onderzoek naar de authenticiteit van het faxbericht en de moeilijkheden om in het bezit te geraken van het document, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat het kwestieuze faxbericht, los van de vraag naar de authenticiteit ervan, niet kan worden gezien als "nieuw gegeven" zoals bedoeld in voormeld artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.9. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker aan dat het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden. Verzoeker steunt hierbij op de in punt 1.11. bedoelde beslissing en vertoogt als volgt:

"(...) De gemachtigde van de Minister motiveerde deze beslissing als volgt:

- art. 7, derde lid (gezien betrokkene enkel in het bezit is van een fax van een geboorteakte om te pogen zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs van zijn nationale autoriteiten te bekomen);

De Minister spreekt zich zelf dus tegen.

Eenzijds stelt hij dat een fax de echtheid van een document niet garandeert; anderzijds gebruikt hij dat zelfde document als motief om verzoeker op te sluiten in afwachting dat dit document onderzocht wordt en overgemaakt aan de Pakistaanse ambassade om een doorlaatbewijs te krijgen.

Het komt verzoeker dus voor dat de gemachtigde van de Minister wel degelijk de authenticiteit van de geboorteakte erkent, nu deze de basis vormt van zijn opsluiting.

Gelet op het feit dat de geboorteakte impliciet door de Minister als authentiek wordt aanzien, dient deze geboorteakte als een nieuw element worden aanzien dat het relaas van verzoeker ondersteunt.

In de gegeven omstandigheden is de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag niet redelijkerwijze te verantwoorden(...)."

2.10. Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen, zoals trouwens volgens het administratief

dossier gebeurde op 7 juli 2008. De Raad is derhalve onbevoegd voor zover het beroep gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van verzoeker en de motivering ervan. Verzoekers stelling dat zijn geboorteakte impliciet als authentiek wordt aanzien door de in punt 1.11. bedoelde beslissing kan niet gevolgd worden. De reden waarom een maatregel tot vrijheidsberoving getroffen wordt in uitvoering van artikel 7, tweede en derde lid, van de vreemdelingenwet, heeft geen uitstaans met de reden waarom een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag getroffen worden in uitvoering van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Uit een beslissing tot vrijheidsberoving kunnen geen conclusies, laat staan impliciete getroffen worden voor de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

2.11. In een derde onderdeel van het enig middel poneert verzoeker dat de bestreden beslissing indruist tegen artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Hij stelt dat hij geen eerlijke behandeling krijgt van zijn zaak en verwijst naar rechtsleer en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit zou blijken dat artikel 6 van het EVRM ook toepasselijk is op administratieve rechtscolleges.

2.12. Er dient niet alleen op te worden gewezen dat de bestreden beslissing niet genomen werd door een administratief rechtscollege, maar ook dat krachtens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409).

Het derde onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

2.13. Verzoeker werpt in een vierde onderdeel van het enig middel op dat door hem een bevel te betekenen de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur worden geschonden. Verzoeker voert aan dat aangezien hij over een fax van een geboorteakte beschikte, een zorgvuldige overheid de originele geboorteakte had moeten opvragen als er getwijfeld werd aan de authenticiteit ervan. Verzoeker werpt eveneens op dat het proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden omdat er een manifest onevenwicht bestaat tussen het belang van de overheid en de rechten van het individu. Verzoeker preciseert dat eenzelfde document verschillend wordt beoordeeld in de twee beslissingen.

2.14. Verzoeker herhaalt zijn kritiek geuit ter ondersteuning van het eerste en het tweede onderdeel van zijn middel. De Raad verwijst naar het gestelde in de punten 2.8. en 2.10.

Het vierde onderdeel van het middel is ongegrond.

2.15. In een vijfde onderdeel van zijn enig middel *laat verzoeker met betrekking tot artikel 48/4 van de vreemdelingenwet weten* dat hij wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van dit wetsartikel aangezien er in Pakistan een ernstig intern conflict is, er zware bomaanslagen plaatsvinden en sinds de moord op Benazir Bhutto de noodtoestand werd afgekondigd. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing met deze omstandigheden geen rekening houdt en dat de weigering tot toekenning van de subsidiaire bescherming in het geheel niet werd gemotiveerd.

2.16. Het vijfde onderdeel mist juridische grondslag aangezien de bestreden beslissing er niet toe strekt de subsidiaire bescherming te weigeren aan verzoeker. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

De gemachtigde van de minister mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

* In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

* In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de vreemdelingenwet schendt.

Ten overvloede, de elementen die verzoeker inroept om te stellen dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en waarvan hij beweert dat de overheid hiermee geen rekening hield, werden, zoals blijkt uit het in punt 2.6. geciteerde gehoorverslag niet ingeroepen bij het indienen van verzoekers vierde asielaanvraag. Bijgevolg kan de gemachtigde van de minister niet worden verweten dat hij geen rekening hield met de ongestaafde beweringen uit voorliggend verzoekschrift.

2.17. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 7 van de vreemdelingenwet geschonden wordt door de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van voormelde bepaling is derhalve ontvankelijk.

2.18. Uit wat voorafgaat volgt dat het enig middel deels onontvankelijk is en deels ongegrond.

2.19. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. F. TAMBORIJN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. TAMBORIJN.

M. EKKA.